

၁ နေ နေ တိုင်း ထုတ် ဝေ သည်။

တို့ပြည် လွတ်လပ်ရေး

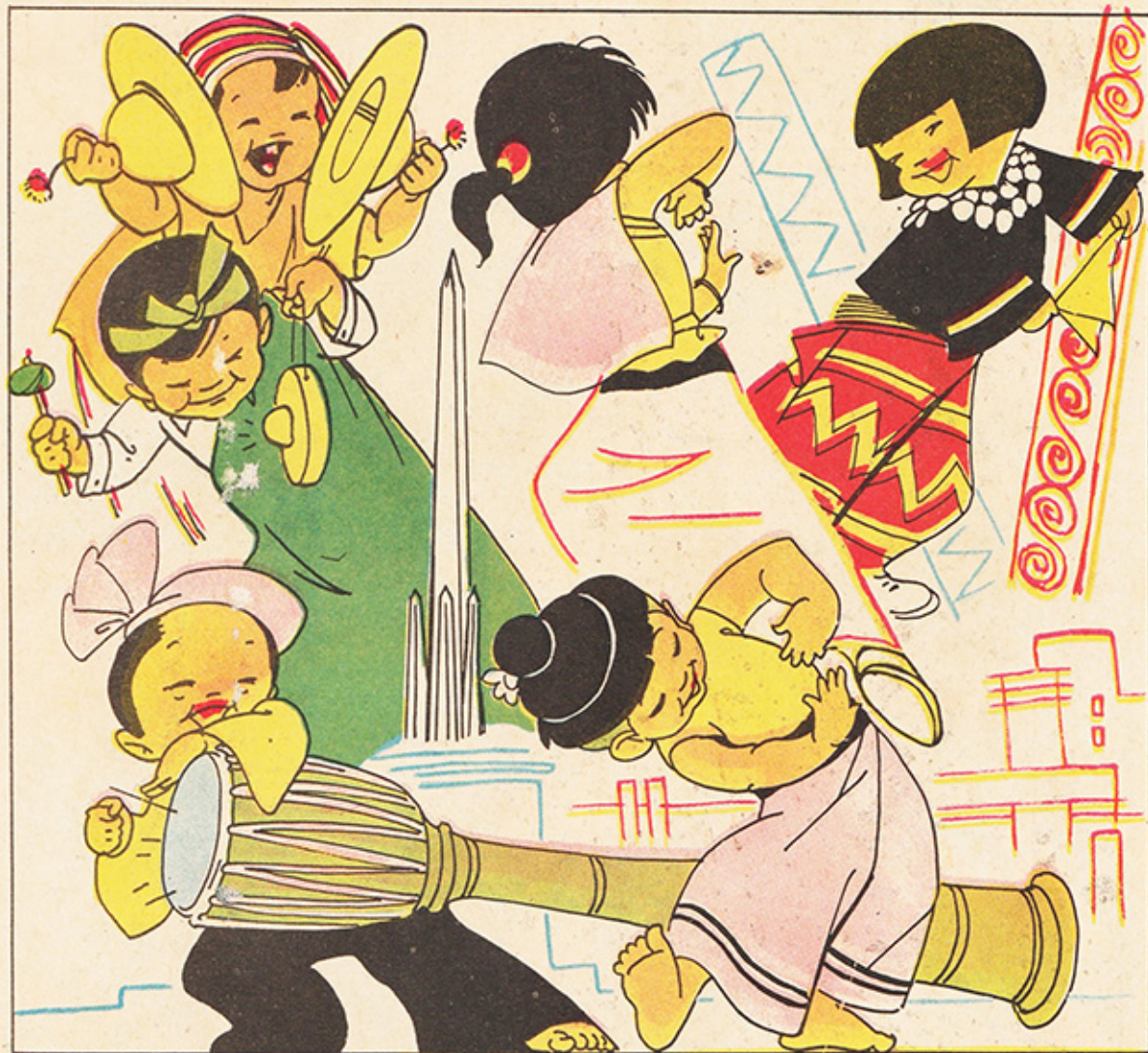
ဝန်းချို - ဦးဆွအောင်

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

အတွဲ ၁။

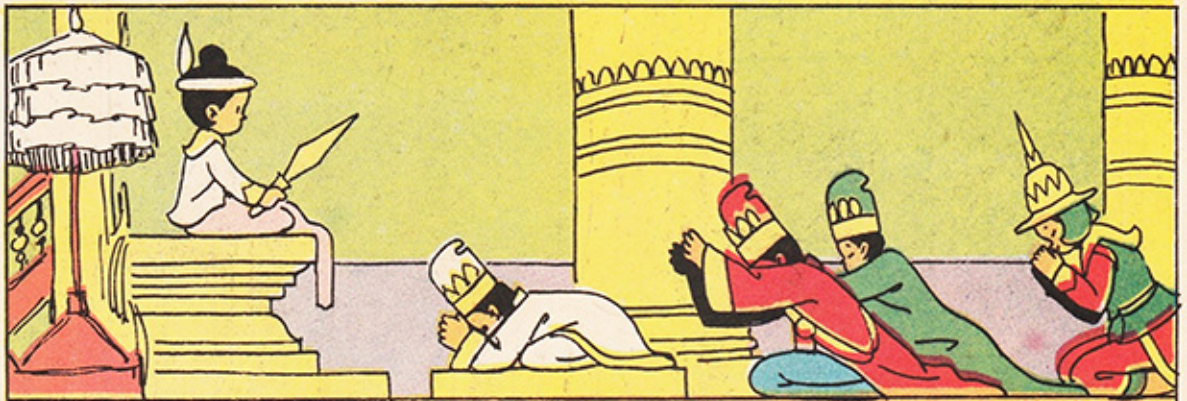
အမှတ် ၁။

၄-၁-၆၉

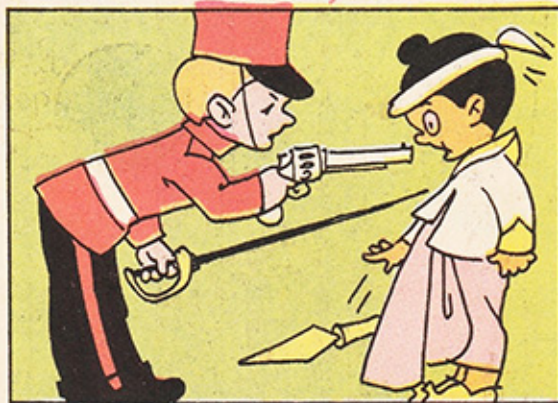

ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့က ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဖြစ်လို့ တနိုင်ငံလုံးမှာ
ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲ၊ ပြပွဲ၊ မြိုင်ပွဲ၊ ပြေး - ခုန် - ပစ်ပွဲတွေ ပြုလုပ်ကြတယ်။

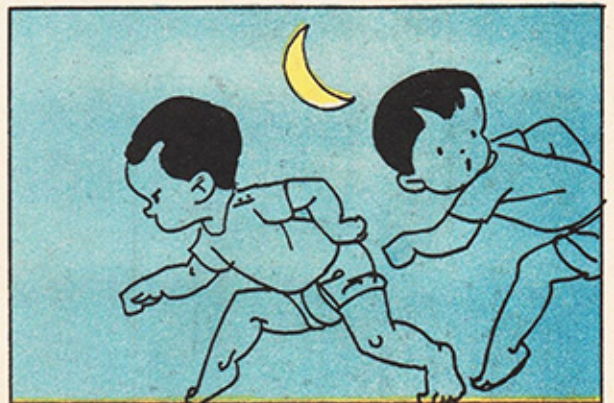

လွတ်လပ်ရေးလို့ ဘာလို့ခေါ်သလဲ သိလား။ ဒီလိုကွဲ့ ဟိုအစတုန်းက မမာနိုင်ငံကို မမာမင်းများ အုပ်စိုးပြီး အေးအေး ချမ်းချမ်း နေလာကြသကွ။

တခါကျတော့ အင်္ဂလိပ်က သေနတ်ပြပြီး မမာမင်းထံက သိမ်းယူလိုက်တယ်။

နှစ်အတော်ကြာမှ သခင်အောင်ဆန်းနဲ့ လူငယ် တစ်စုဟာ တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပြေးပြီး

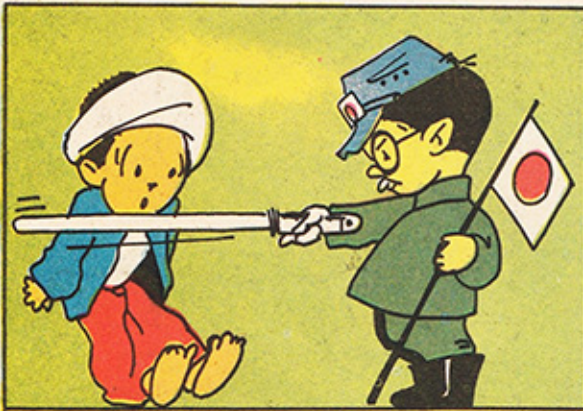

ဂျပန်ပြည်မှာ စစ်ပညာသင်တန်း သွားတက်တယ် (အခုလို ကျောင်းတွေမှာ မသင်သေးလို့လေ)

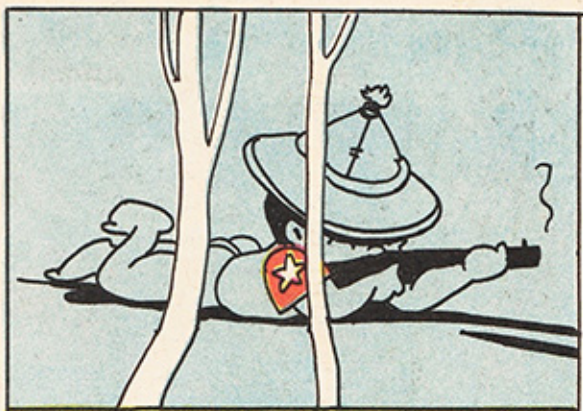

စစ်တိုက်တတ်ရော ဂျပန်ပါခေါ်လာပြီး အင်္ဂလိပ် ကို ပြန်ချတော့တာဘဲ။

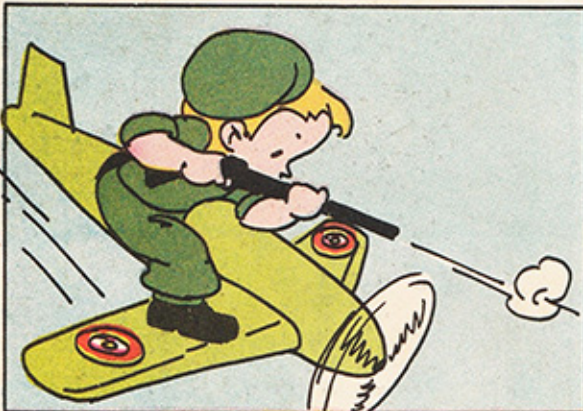

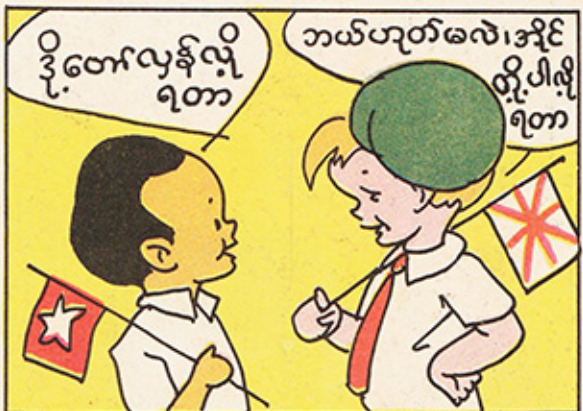
အင်္ဂလိပ် ပြေးတော့ ဗမာနိုင်ငံကို ဗမာ့မပေးဘဲ ဂျပန်က အပိုင်စီးထားပြန်တယ်ကွဲ့။

အဲဒီတုန်းကလဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ခေါင်းဆောင်ပြီး ရှိတဲ့လက်နက်နဲ့ တော်လှန်တာဘဲ။

တဖက်ကလဲ အင်္ဂလိပ်က ဂျပန်ကိုဘဲ လိုက်တိုက်တယ်ကွဲ့။

စစ်လဲပြီးရော ဗမာနိုင်ငံထဲ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ရောက်နေပြန်ရော (အရင်လိုဘဲ မောင်ပိုင်စီးမယ်ပေါ့လေ)

ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဘဲ ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြည်ထောင်စုသားတွေပါ ခေါ်ပြီးတော့ (မို့ပြည်-မို့ပြန်ပေး-ဒါဘဲ) လိုအတင်းပြောတော့တာဘဲ။

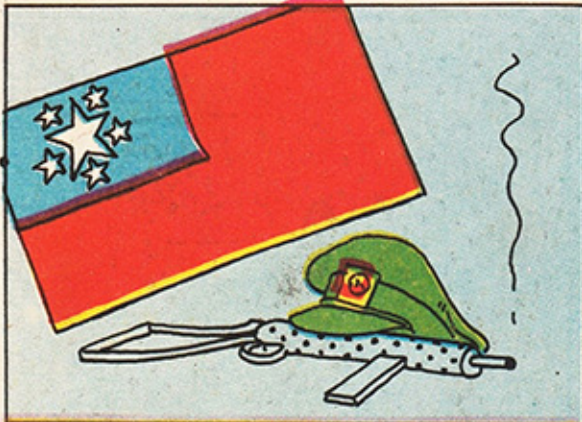

၁၉၄၇-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ-၄-ရက်

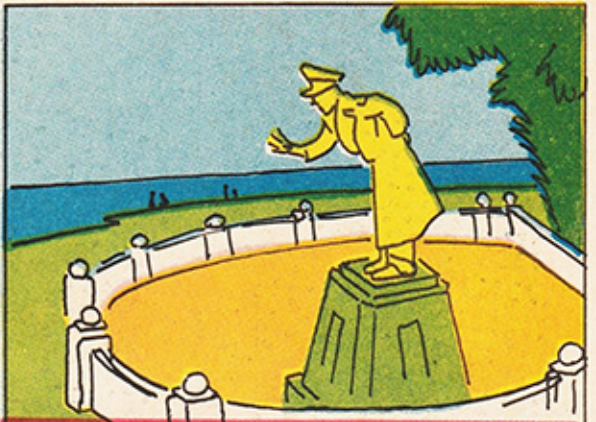
ကဲပါကွယ် ဒိုင် ပြန် တော့မယ်

တါ တာ သွားပေတော့

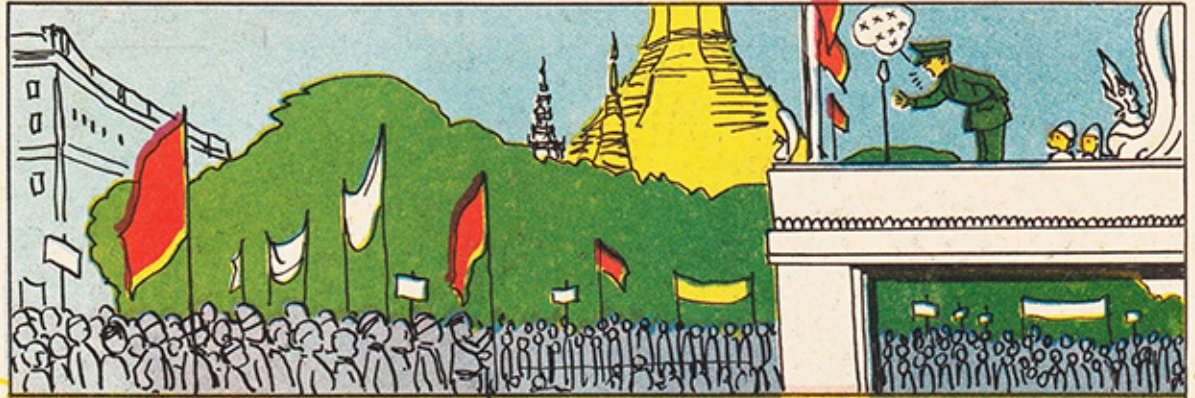
အင်္ဂလိပ်တွေလဲ လှည့်ပတ်လို့မရတဲ့ အဆုံးကျတော့ ဒီလူတွေ ပြန်ချလိမ့်မယ်လို့သိပြီး နံနက် ၄ နာရီ အချိန်မှာ ပြန်ထွက်သွားတယ်ကွဲ့။

ဒါပေမဲ့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခမျာလွတ်လပ်ရေး နေ့ကျတော့ မရှိတော့ဘူး။

သူ့ကျေးဇူးကို မမေ့နိုင်ကြလို့ ကြေးရုပ် ထုလုပ်ပြီး ကန်တော်ကြီးနားမှာ ထားတယ်။

တနိုင်ငံလုံး စည်းလုံးဖို့အတွက် ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမမှာ ဗိုလ်ချုပ် နောက်ဆုံးဟောခဲ့တဲ့ ဟန်အတိုင်း ထုလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်က အဖိုးတန်တဲ့ စကားတွေအများကြီး ပြောခဲ့သကွဲ့။

ထမင်းစဉ်း

သစ်ပြုစရာ

၈၈

ကဲကဲ ဝါးကြတော့ ဝါးကြတော့

ရှေးဦးစွာလူကြီးကို ဦးတင်ပြီးမှ စားသောက်ကြသည်။

အသံမမြည်စေနဲ့ဟဲ့

ယတ်
ယတ်

ပါးစပ်မှ အသံ
မမြည်စေရန်

မောင်လေးကလဲနှုတ်ခမ်း
ပါးနားတွေပေလို့ပြန်စရာကြီး

နှုတ်ခမ်းပါးနား
မပေစေရန်

ငွန်းကိုလဲမပေတဲ၊
ဘယ်လက်နဲ့ကိုင်မှပေါ့

ငွန်းကိုညှာလက်ဖြင့်
မကိုင်ရန်

ထမင်းဝါးတာကလဲဇာန်ယက်
ထားတဲ့အတိုင်းပါကလား
လျှလေး

ထမင်းလုံး ဖိတ်စဉ်ခြင်း မရှိစေရန်
ဒူးထောင်ပေါင်ကား မထိုင်ရန်နှင့်

မိုင်ရွှေဘက
ဒီလို့က

ဦးဂုံစားက
ဟိုလို့က

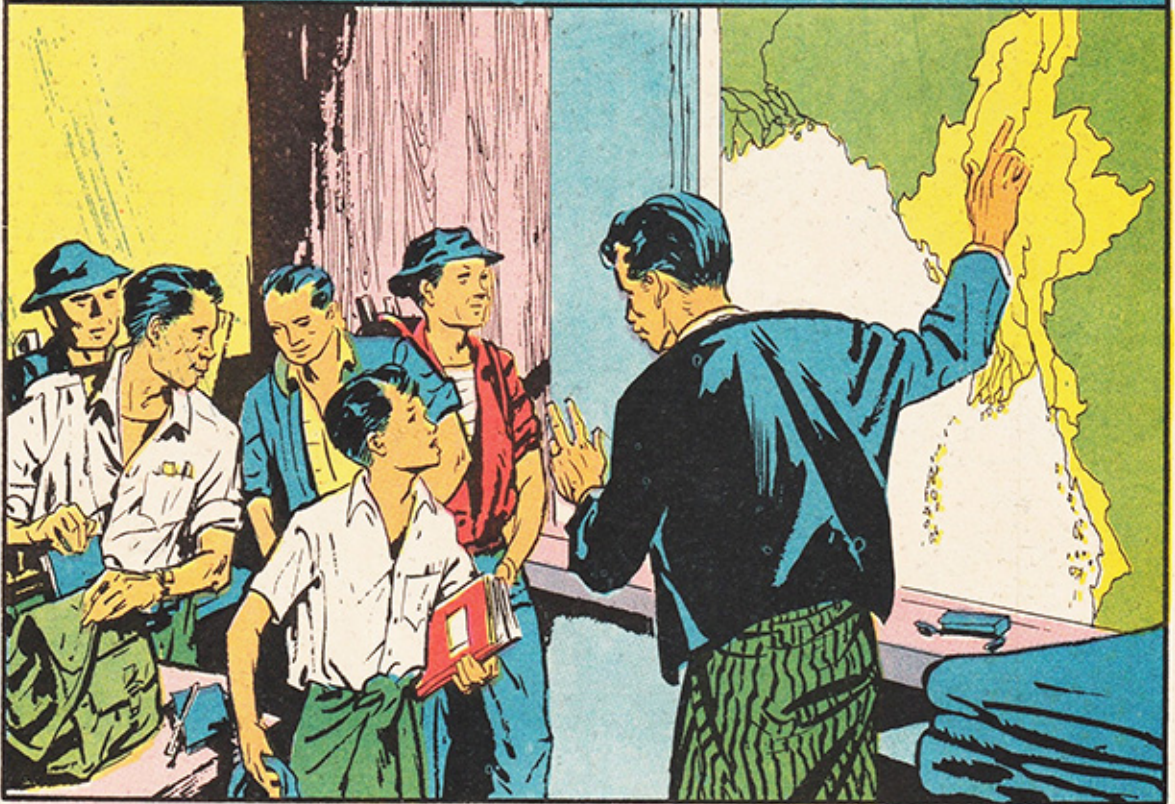
မဟုတ်
ဘူး

စကားလည်း တတွတ်တွတ်မပြောရန်
လူကြီးသူမများက ဆိုဆုံးမကြသည်။

မြစ်ကြီးရေတေတေ

သက္ကရာဇ်-၇၂၅၇၆၀၀၀

အတာတယောက် အလွန် ပျော်နေသည်။ ကျောင်းကြီး ပိတ်ရက် အတွင်း သူ့အစ်ကို ထွန်းထွန်းတို့အဖွဲ့သည် ရော့တီ လေ့လာရေးခရီးထွက်မည်။ ထို အဖွဲ့တွင် အတာလိုက်ပါရန် သူ မိဖများက ခွင့်ပြုလိုက်၍ ဖြစ် သည်။ အတာသည် ခရီးစဉ် အတွက် မြန်မာ နိုင်ငံ မြေပုံ ကားချပ်ကို လေ့လာ နေသော ထွန်းထွန်းနှင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆရာဦးစိုးလွင်တို့လူစု အနီးတွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေသည်။

တာ။ ။ရော့တီ မြစ်ကြီးက အရှည်ကြီးဘဲ နော်။

ထွန်း။ ။အေး၊ မိုင် ပေါင်း ၁၃၅၀ ရှည်တယ်။ မင်းတို့ ကျောင်းမှာ သင်ရတယ် မဟုတ်လား။

တာ။ ။သင်တော့ သင်ရပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို သိသ လိုလဲ ပြောပြပါအုံး။

ထွန်း။ ။မင်းကလူရှည်ချွန်ဖြစ် ပို့ မှန်းနေတော့ အကြောင်း ရပ်တခုကို ကျောင်းမှာသင်

ထားတာထက် ပိုသိထား ယင် ကောင်းတာပေါ့လေ။

ဆရာ။ ။ဒီလိုဆိုယင်ကွာ ဆရာ ပြောပြပါမယ်။ ကဲ နား ထောင်။ ရော့တီမြစ်ကြီး ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၅ သန်းလောက် ကတဲက ပေါ်ပေါက် နေ ခဲ့တယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု အ တိုင်း တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒို့နိုင်ငံ လဲ အဲဒီအခါကမပေါ်သေး ဘူး။ ဒို့နိုင်ငံပေါ်ပေါက်လာ

ဖို့ ရောဝတီ မြစ်ကြီးက အများကြီးအလုပ်လုပ် ပေးရတယ်။ အခု ဒို့နေတဲ့မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဟာ ရောဝတီက တည်ဆောက် ပေးတာပေါ့။

တာ။ ။ရောဝတီ မြစ်ကြီးကို ဘာကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အသက်သွေးကြောလို့ ခေါ်တာလဲ ဆရာ။

ဆရာ။ ။ဒီမြစ်ကြီးဟာ ဒို့နိုင်ငံ အတွက် အင်မတန်အရေးပါတယ်။ မြစ်ကြောင်းဟာ ဒို့နိုင်ငံကို မြောက်ဖက်ကနေ ပြီးတော့ တောင်ဖက်ဆုံး အထိ တောက် လျှောက် ဖြတ် စီးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရဲ့ အထက် အောက်ကူးလူးဆက်ဆံရေး အတွက် အင်မတန် အသုံးဝင်တယ်။ မြောက်ပိုင်းသစ် တောက သစ်တွေ မျောချရတယ်။ အလယ် ပိုင်းနဲ့ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်က ရေနံနဲ့ ဆန် စပါးတွေ သယ်ရပို့ရ

တယ်။ ဒါကြောင့် မြစ်ကြောင်း တလျှောက် အရောင်းအဝယ် ကောင်းတဲ့ ဆိပ်ကမ်း မြို့ကြီးတွေ ပေါ်ပေါက် ခဲ့တယ်။ ရှေးရှေးက မင်းနေပြည်တော် တွေဟာ လဲ ရောဝတီမြစ်ကြောင်းကို မှီပြီး တည်ထားခဲ့ကြတယ်။

တာ။ ။ဒါထက် ရောဝတီမြစ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲမှာဘဲ မြစ်ဖျား ခံတယ် နော်။

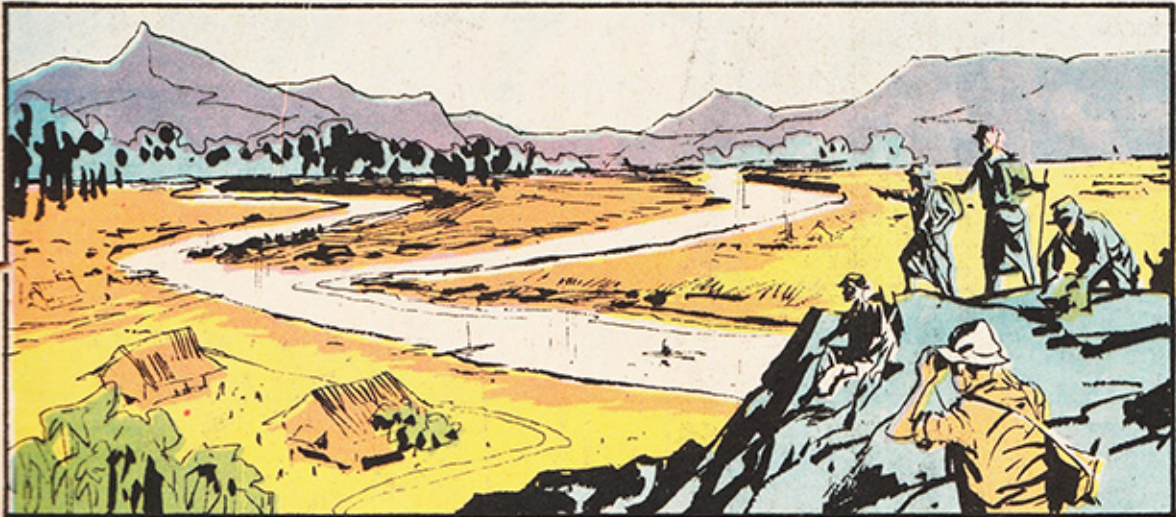
ဆရာ။ ။မှန်တယ်ကွဲ့။ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနား မြို့ရဲ့ မြောက်ဖက် ၂၇မိုင်လောက် မှာ မေခနဲ့ မေလိခ မြစ်တို့ ပေါင်းမိရာက ရောဝတီ မြစ်ကြီး အစပြုတာ ဘဲ။ မြစ်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံရာ အရပ်ကို “မြစ်ဆုံ” လို့ ခေါ်ကြတယ်။

တာ။ ။ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်က ဘယ်လိုလဲကိုကို။

ထွန်း။ ။မြစ် ဖျား ကို အရင် သွား လေ့လာမယ်။နောက်

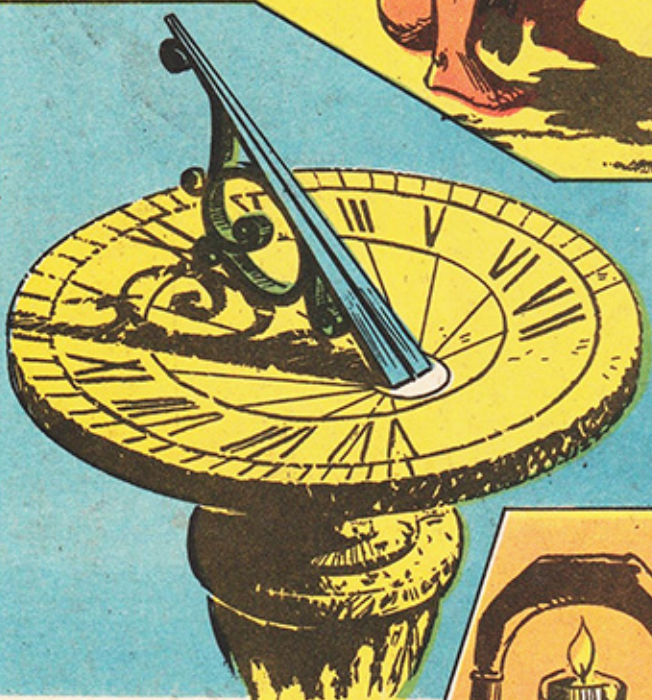
ပြီးမှ စုန်ဆင်းမယ်။ ဆရာက မြစ်ကြီးနားက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စီစဉ်နေတယ်။

အတာတို့အဖွဲ့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ မီးရထားဖြင့် သွားကြသည်။ နောက်တနေ့တွင် မြစ်ဆုံသို့ သွားကြသည်။ ရှုမျှော်ခင်းများသည် တော တောင် အထပ်ထပ် နောက်ခံလျက် သာယာလှသည်။ ကျောက်ဆောင်များ အကြားမှ စီးဆင်းလာသော မေခနဲ့ မေလိခမြစ်နှစ်သွယ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ၌ ဝဲကယက်ကလေးများ ထနေသည်။ ထိုနေရာ၌ ရေကလည်း မနက်လှ၊ ရေပြင်ကလည်း အေးမြကြည်လင်သည်။ ရောင်စုံကျောက်တုံးကလေးများ ရေအောက်၌ သဘာဝအတိုင်း ရှိနေကြသည်ကလည်း တမျိုးလှပသည်။ အတာတို့သည် အမှတ်တရ ယူသွားရန် ကျောက် တုံး ကလေး များ ကောက်ကြသည်။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။ (ဆက်ရန်)

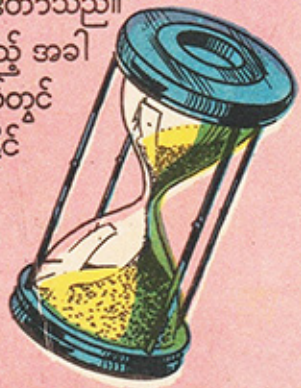

အချိန်နှင့်လူသား

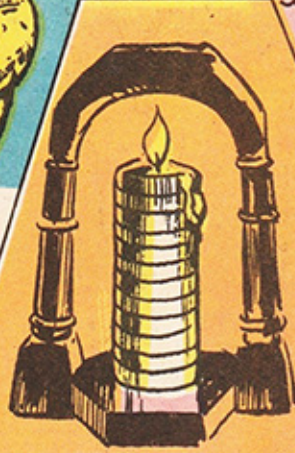
သမိုင်းမတင်မီခေတ်က လူတို့သည်
နေရောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော
တိုင်တတိုင်၏ အရိပ်အတိုအရှည်ကို
ကြည့်၍ အချိန်ကို သတ်မှတ်ခဲ့
ကြ၏။

ခဲနာရီ တွင် ဖန်ပူး အောက်ဖက်
သို့ သဲအကုန် ကျသွားခြင်းကို မှတ်၍
အချိန် တိုင်းတာသည်။
မိုး အုံ့နေသည့် အခါ
နှင့် ညဉ့်ဖက်တွင်
အသုံး ပြုနိုင်
သည်။

ထိုနောက် ခဲနာရီ ကို တီထွင်
ကြ၏။ ခဲနာရီတွင်လည်း နေ
ရောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော အရိပ်ဖြင့်ပင် အချိန်
ကို သတ်မှတ်ခဲ့ ကြသည်။

ဖယောင်းတိုင်နာရီတွင် တမှတ်
ပြီး တမှတ် မီးလောင်သွားသည့်
အချိန်ကိုယူ၍ အချိန်ကို တိုင်းတာ
သည်။

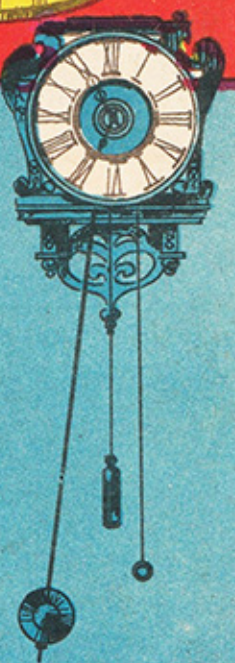

မြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်က အချိန်သတ်မှတ်ရာ၌ ရေနာရီကို အခြေပြုထားသည်။ သတ်မှတ်ထားသော အပေါက်ကလေးပါသည့် ကြေးဖလားကို ငွေအင်တုံထဲရှိ ရေထဲ၌ ချထားသည်။ ဖလားတွင် ရေတခါပြည့်၍ နှစ်သွားသော အချိန်မှာ မြန်မာ တနာရီဖြစ်၏။ ငွေမောင်းတီးပြီး အချက်ပေးရသဖြင့် တမောင်းဟုလည်း ခေါ်သည်။ ခုနစ်မောင်းခွဲ စေ့ရောက်သည့်အခါ တပဟိုရ် တီးခတ်ရလေသည်။

ရှေးက နှိုးစက်နာရီပုံ ဖြစ်၏။ ကြိုးကို မီးလောင်သောအခါ သတ္တုဘောလုံးများ ကျသဖြင့် အသံ မြည်သည်။

ချိန်သီး နာရီတွင် အောက်သို့ တွဲလောင်း ချထားသော အလေးတုံးဖြင့် နာရီစက်ကို လည်စေသည်။

စက်အားဖြင့် သွားသော ဤရှေးဦးပေါ်စက်နာရီမျိုးကို ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ ပထမဦးဆုံး တီထွင်ခဲ့လေသည်။

ဘုရားရဲ့ ချစ်ခင်မိတ်ဆွေ

အဖိုးအဖန်

ဒီကလေး- ဖိုးပေလေး
 တာတီးတီးသညာ
 ဂမ္ဘာသင်္ကေတ
 ဂုဏ်ထူးဆောင်
 ဖြစ်ပါသည်။

ပါမောက္ခ-
 ဒီကလေးမှာ
 ခက်ခဲတဲ့
 ဂုဏ်ထူး

ဟိုမှာမိန်းမလေးတစ်ယောက်
 လိုက်ပြီးနေတာကို
 ဖော်ပြပါ။

ဟိုအဖိုးအဖန်
 ခင်မင်စရာ
 ကြွက်လေး-
 ကြွက်လေး-

မင်းတို့အဖိုးအဖန်
 အဖိုးအဖန်
 သန့်တို့လေးလေး
 ပေးပါ-ဟေး-

ကြွက်လေးကို
 တကယ်လှည့်လိုက်ပါ။
 ဟီး-ဟီး-ဟီး-

ဟီး-ဟီး-ဟီး-

ဟိုမှာ-ဘုရားပြည့်သူ့
 ဆန်အိတ်ထမ်း
 လိုက်ပြီး
 ဂုဏ်ထူး

ဟေး-ဘုရား
 မင်းတို့
 သူတို့
 ဆန်အိတ်ထမ်း
 ထားလား။
 တာတီး-ဆန်ထဲ
 လိုက်စမ်းပါ။
 ဟီး-ဟီး-ဟီး-

ဟေးဒီမှာဆန်
 တပြည့်ထည့်
 လိုက်ပါ။

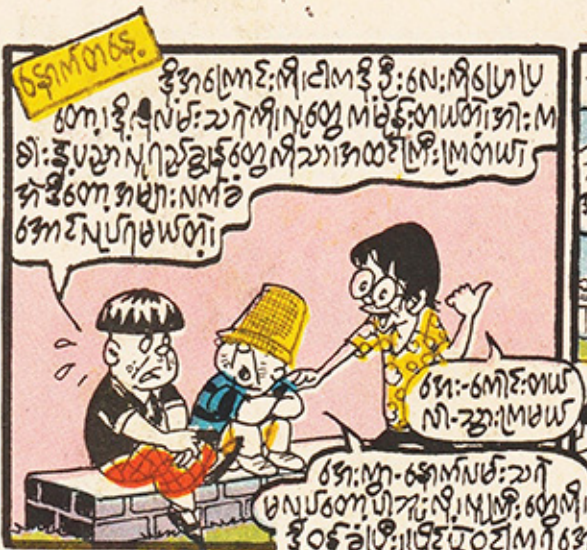

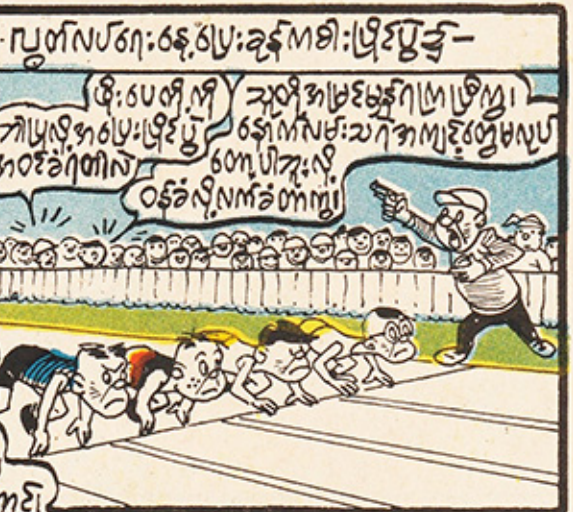
မင်း-ဒိုအဖွဲ့ထဲမှာဝင်ပြီး၊ သောတိုင်တံမြားကို
ဒို.ကမ်မဲခဲခိုင်ဘူးကွ။ မင်းကိုဒိုမပုံဘူး
မင်းတိုလိုလမ်းသင်္ကေတပေးကြား
ဒိုနာမယ်အပျက်မဲခဲ
ခိုင်ဘူး။

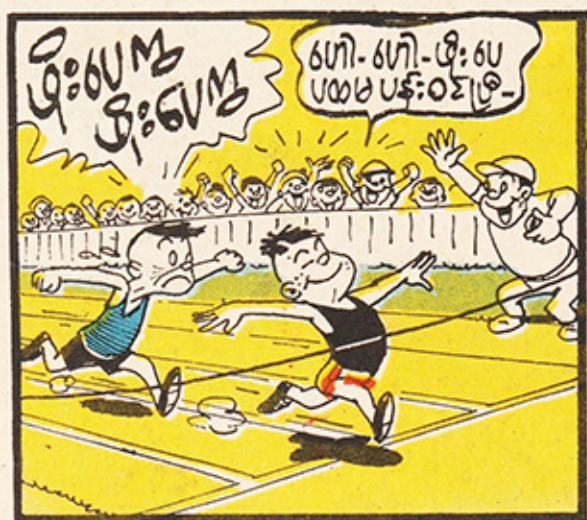
ဒို.ကိုအားလုံးပါဝင်ပေးထားကြပြီကွ။
လူတွေကဒို.ကိုချင်နေကြပြီကွ။
ငါတော့ပေးခွင့်ပေးမှာသိပါပြီအစွမ်း
ပြသတော့ကွ။

ဒိုအကြောင်းကိုငါကဒိုဒီးပေးကြပြောပြ
ပေးပါဒို.လမ်းသင်္ကေတပါလူတွေမိမိနဲ့အားအား
မားဒိုပေးအားပေးချင်လို့ကိုသာအထူးကြိုးကြိုးပေး
အဲဒီတော့အားအားကမ်မဲ
အားအပေးပေးတာ
ဒေါ-မော့ဒီးဂျာ
ဂါ-ဘူးကြီးမယ်
ဒေါ-ကွ-နော့ကမ်မဲသင်္ကေ
တပေးပေးတာပါဘူးလို့၊ မူကြီးတော့ကို
ဒိုဝန်ခံပြီး၊ ပြောပြပေးတာပဲအား

ပုဂံလုပ်ပေးပေးပေးချင်မားပြောပြပေး-
ဖိုးပေးကို သူ့အဖွဲ့မှန်ကြားကြပြီကွ။
ဘာကြောင့်အဖွဲ့ပြောပြပေး
အားအပေးပေးတာ
အားအပေးပေးတာ
ဝန်ခံလို့ကမ်မဲတံကွ။
ဒေါ-မော့ဒီးဂျာ
ဂါ-ဘူးကြီးမယ်

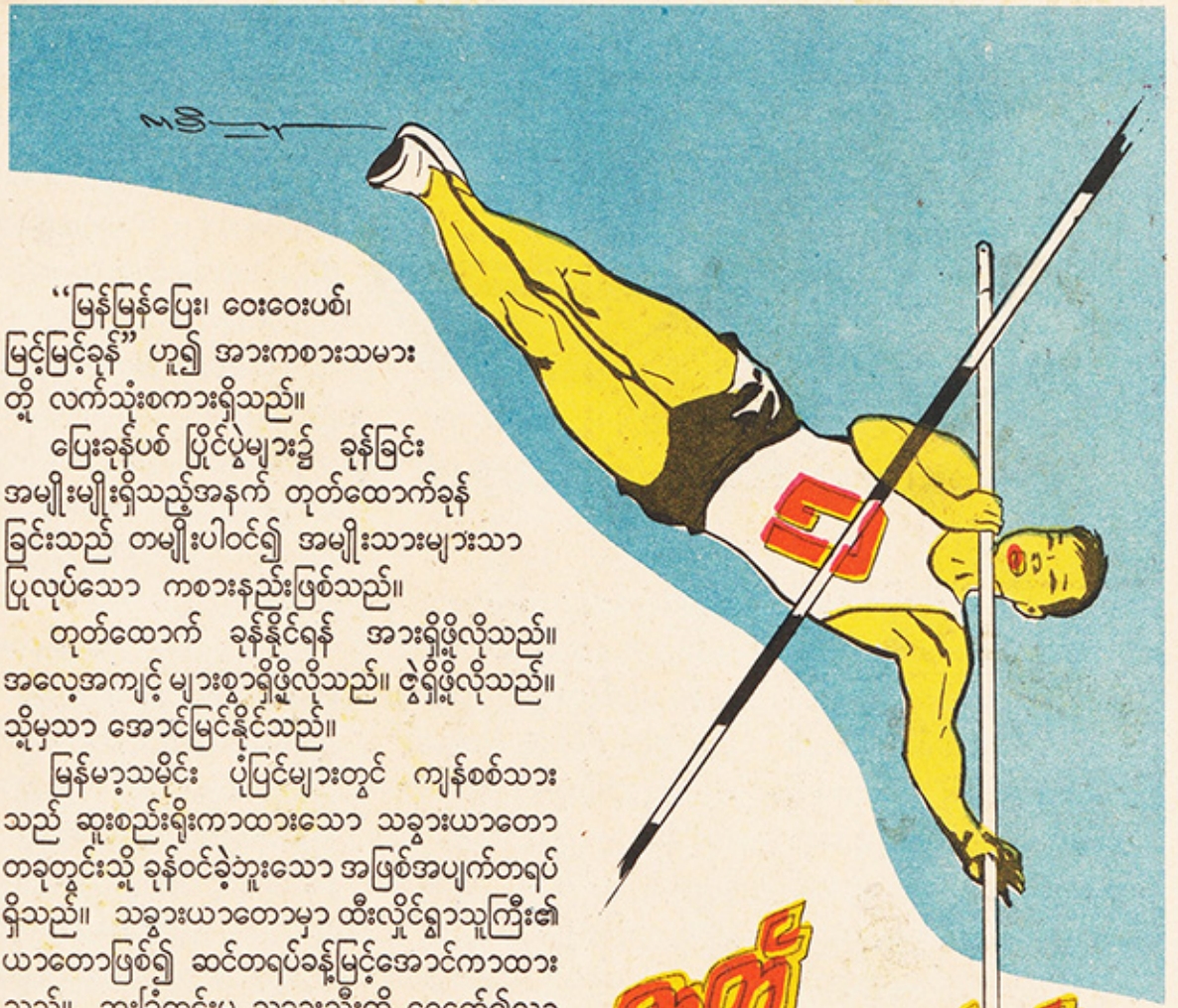

ဒိုပေးပေး
ဒိုပေးပေး
ပေး-ပေး-ဖိုးပေး
ပေးပေးပေးပေးပေး-

အားအပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး
လူသိမိမားကမ်မဲသင်္ကေတပေးပေး
ကမ်မဲသင်္ကေတပေးပေးပေးပေးပေး

တုတ်ထောက်ခွန်

“မြန်မြန်ပြေး၊ ဝေးဝေးပစ်၊ မြင့်မြင့်ခုန်” ဟူ၍ အားကစားသမားတို့ လက်သုံးစကားရှိသည်။

ပြေးခုန်ပစ် ပြိုင်ပွဲများ၌ ခုန်ခြင်း အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် တုတ်ထောက်ခုန်ခြင်းသည် တမျိုးပါဝင်၍ အမျိုးသားများသာ ပြုလုပ်သော ကစားနည်းဖြစ်သည်။

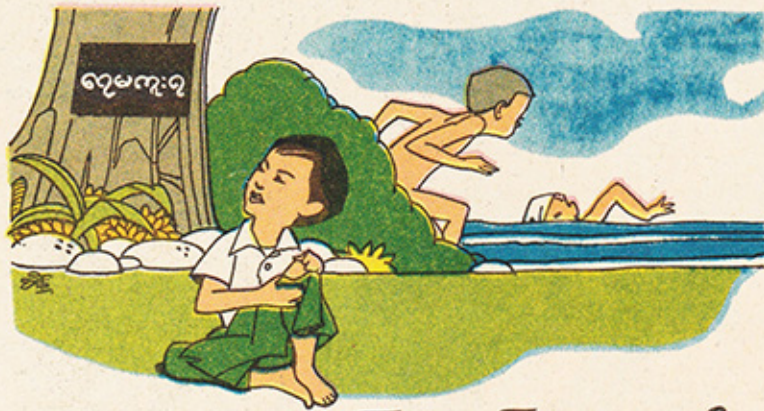
တုတ်ထောက် ခုန်နိုင်ရန် အားရှိဖို့လိုသည်။ အလေ့အကျင့် များစွာရှိဖို့လိုသည်။ ဇွဲရှိဖို့လိုသည်။ သို့မှသာ အောင်မြင်နိုင်သည်။

မြန်မာ့သမိုင်း ပုံပြင်များတွင် ကျန်စစ်သားသည် ဆူးစည်းရိုးကာထားသော သခွားယာတောတခုတွင်းသို့ ခုန်ဝင်ခဲ့ဘူးသော အဖြစ်အပျက်တရပ် ရှိသည်။ သခွားယာတောမှာ ထီးလှိုင်ရွာသူကြီး၏ ယာတောဖြစ်၍ ဆင်တရပ်ခန့်မြင့်အောင်ကာထားသည်။ ဆူးခြံတွင်းမှ သခွားသီးကို ရေငတ်၍လာသော ကျန်စစ်သားကတောင်းရာ ယာတောရှင်က “ငါကဲ့သို့ ခွန်အားဖြင့် ခုန်ဝင် ခုန်ထွက် နိုင်လျှင် စားတော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ကျန်စစ်သားသည် လှံကိုထောက်၍ ခုန်ဝင်ပြီး သခွားသီး များကို စားကာ လှံဖြင့်ထောက်၍ပင် ခုန်ထွက်ခဲ့သည်။

ယခုခေတ် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲများ၌ ဆင်တရပ်ခန့်မြင့်သောတန်းကို တုတ်ထောက်၍ ခုန်နေကြလေပြီ။ တုတ်ထောက်ခုန်ပြိုင်ပွဲများတွင် ရှေးကဝါးလုံးကိုထောက်၍ခုန်သည်။ နောင်အခါ သစ်သားချောင်း၊ သတ္တုချောင်းများကို အသုံးပြုလာကြပြီး ယခုသော် ဖိုင်ဗာဂလပ်ခေါ် ဖန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော တုတ်ကို အသုံးပြုကြသည်။

အမြင့်ဆုံး တုတ်ထောက် ခုန်နိုင်သူများ၏ ခုန်ကျော်နိုင်သော အမြင့်ကို မှတ်သား၍ စံချိန်တင်ထားလေ့ရှိသည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် အိုလံပစ်တွင် အမြင့်ဆုံးခုန်နိုင်သူမှာ အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဟန်ဆင်ဖြစ်သည်။ သူ၏စံချိန်မှာ ၁၇ ပေ၊ ၄ လက်မ ဖြစ်သည်။ အာရှတိုက်မှ ဂျပန်အမျိုးသား ယာဆူးဒါ၏ စံချိန်မှာ ၁၃ ပေနှင့် ၉ နီ လက်မဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ စိုးမရ၏ စံချိန်မှာ ၁၂ ပေနှင့် ၁၀ နီ လက်မဖြစ်သည်။

ကျောင်းမပြေးတော့ပါ

ကျွန်တော် ရေကူးတတ်ချင်ပါသည်။ ရေကူးချန်ပီယံ တင်မောင်နီလို ရွှေတံဆိပ် ရချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ရေ မကူးတတ်ပါ။ သင်ပေးမည့် သူမရှိ၍ မတတ်ပါ။ ကျွန်တော် တို့ အတန်းထဲမှ မမြင့်မြင့်သည် ရေကူးအသင်းဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ရေကူး ကျွမ်းကျင် နေပါသည်။ ရေကူး ပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုရဘူးပါသည်။

တနေ့သောအခါ တာတုတ်က ကျွန်တော့်ကို ကန်တော်ကြီးကို လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပါသည်။ ရေကူးကြမည်ဟုလည်း ပြောပါသည်။ တာတုတ်က ကျွန်တော့်ကို ရေကူးတတ်အောင်သင်ပေးမည်ဟုလည်း ပြော ပါ သည်။ တာတုတ်က -

“ငါတို့ အိမ်က ကန်တော်ကြီးကို မသွားရဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒါ ဒို့ ဒီနေ့ ကျောင်းပြေးပြီး သွားကြမလို့ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား။ မြင့်မြင့်တို့

ရေကူးကန်ကိုလဲ ငါတို့ သွားကြမယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံကိုလဲ ရောက်မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါကွယ် ညီညီရာ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းတာဘဲ” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆရာကြီး ကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။

“လာပါကွာ၊ မင်းကလဲ တခါတလေ သွားကြတာဘဲဟာ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး” ဟု ကျော်ခင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ အခြား သူငယ်ချင်းများ ကလည်းကန်တော်ကြီးကို လိုက်ဖို့ အတင်း ခေါ်နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ငါးယောက် ဖြစ်ပါသည်။ လွယ်အိတ်များကို တာတုတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တဆိုင်တွင် အပ်ထား ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်း ပြေးဘူး၍ တာတုတ် အကုန်လုံး လုပ်တတ် နေပါသည်။

တာတုတ်တို့သည် ကျောင်း ပြေးဘူးနေ၍ ပျော်နေပုံ ရပါသည်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြောက်နေပါသည်။ လမ်းတွင် ဖေဖေ မိတ်ဆွေ တယောက်နှင့် တွေ့နေ၍ ကျွန်တော်ပုန်းနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်၍ သက်သာရာ ရခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ တွေ့ရှိသွားပါလျှင် ဖေဖေကို တိုင်ပြောပေ လိမ့်မည်။ ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းပြေးခြင်းကို ဖေဖေ သိပါလျှင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပေလိမ့်မည်။

တာတုတ်တို့ ပျော်ပေမဲ့ ကျွန်တော်မပျော်ပါ။ ကျောင်းသို့ ပြန်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကန်တော်ကြီးကို ဦးစွာသွားကြပါသည်။ ကန်တော်ကြီးမှ တာတုတ်တို့ ပန်းများခူးလာကြပါသည်။ လူကြီးတယောက်က ပန်းမခူးရန် ကျွန်တော်တို့အား တားပါသည်။ “ပန်းမခူးရ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် လူကြီး အလစ်တွင် တာတုတ်တို့ ပန်းများ ခူးလာ ကြပါသည်။ ပန်းခူးပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကန်စပ်ကို သွားကြ ပါသည်။ ကန်စပ်သို့ ရောက်ကြလျှင် တာတုတ်တို့သည် အင်္ကျီလုံချည်များကိုချွတ်၍ ကုန်းပေါ်တွင် စုပုံပြီး ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချ ကြပါတော့သည်။ ရေမကူးတတ်၍ ကုန်းပေါ်မှ ကျွန်တော်ထိုင်ကြည့်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ညီညီ လာပါ

ကွ၊ ငါသင်ပေးပါမယ်” ဟု တာ
 တွတ်က ရေထဲမှ လှမ်းခေါ်ပါ
 သည်။ ကျွန်တော် ရေထဲဆင်း
 ရန် ကြောက်နေ၍ ငြင်းလိုက်
 ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေ
 သော သစ်ပင်ကြီး ပေါ်တွင်
 “ရေမကူးရ” ဟူသော ဆိုင်း
 ဘုတ်ကြီးကို မြင်ရပါသည်။ ထို
 ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်မှ အကို
 ကြီးပြောသော စကားများကို
 ကျွန်တော် သတိရကြားယောင်
 မိပါသည်။

“ငါတို့ ဗမာတွေဟာ စည်း
 ကမ်း သိပ်ပျက်ကြတယ်ကွ ညီ
 ထွေးရ။ ပန်းမခူးရဆိုတဲ့ နေရာ
 မှာ ပန်းခူးကြတယ်။ ငါးမမျှား
 ရဆိုတဲ့ နေရာမှာ ငါးမျှားကြ
 တယ်။ ရေမကူးရဆိုတဲ့နေရာမှာ
 ရေကူးကြတယ်။ တကယ်တော့
 ဒီလို တားမြစ်ထားတာတွေဟာ
 ကောင်းစေ ချင်တဲ့ သဘောဘဲ
 ညီထွေး။ ဒါပေမဲ့ အချို့က
 စည်းကမ်းဖောက်တယ်၊ မလိုက်
 နာကြဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ဒုက္ခ
 တွေကြရတာပေါ့။ ဒီတော့ မင်း
 လိမ္မာပါကွာ၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ လူ
 ကလေးတယောက် ဖြစ်အောင်
 ကြိုးစား ပါ” ဟု ကျွန်တော့်ကို
 ဆုံးမဘူးပါသည်။

ထိုသို့ အကိုကြီးစကားများ
 ကို ကျွန်တော် ပြန်လည် တွေး
 နေစဉ် -

“ကယ် ကြ ပါ အုံး ဗျို” ဟု
 အော်ဟစ်နေကြသော သူငယ်
 ချင်းများ၏ အသံကိုကြားရပါ
 သည်။ သူတို့အားလုံး ကုန်းပေါ်

တက်လာပြီး အော်ဟစ်အကူအ
 ညီ တောင်းနေ ကြပါသည်။
 တာတွတ် ရေနစ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ
 သည်။ ထိုစဉ်လူကြီးနှစ်ယောက်
 ရောက်လာပြီး ရေနစ်နေသော
 တာတွတ်ကိုကယ်လိုက်ပါသည်။
 တာတွတ် မေ့နေပါသည်။ ကျွန်
 တော် အလွန် ကြောက်မိပါ
 သည်။ မကြာမီ လူကြီးများက
 ကျွန်တော် တို့ကို ကျောင်းသို့
 ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

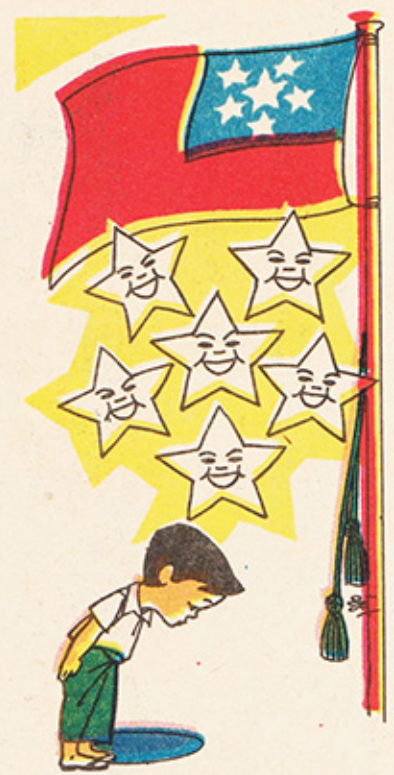
နောက် တနေ့တွင် ကျွန်
 တော်တို့အားလုံး အရိုက်ခံကြရ
 ပါသည်။ တာတွတ် အရိုက်မခံရ
 ပါ။ နေမကောင်းသေး၍ ဆရာ
 ကြီးက မရိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်ကျော
 တွင် “ကျောင်းပြေး” ဟု ရေး
 ထားသော စာရွက် တရွက်ကို
 ကပ်၍ အဘန်းတိုင်း ဝင်ပြရပါ
 သည်။ ကျွန်တော် အလွန် ရှက်
 ပါသည်။ တကျောင်းလုံး က
 လည်း “ကျောင်းပြေး၊ ကျောင်း
 ပြေး” ဟု ဝိုင်းလှောင် ကြပါ
 သည်။

ကျွန်တော့် အိမ်က လည်း
 ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြေး၍
 ရိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နောင်
 ကို ကျွန်တော် ကျောင်းမပြေး
 တော့ပါ။

ကွန်းဇော်၏
 ၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
 “မောင်ညီညီ၏ပုံဝတ္ထုတိုများ” စာမူမှ

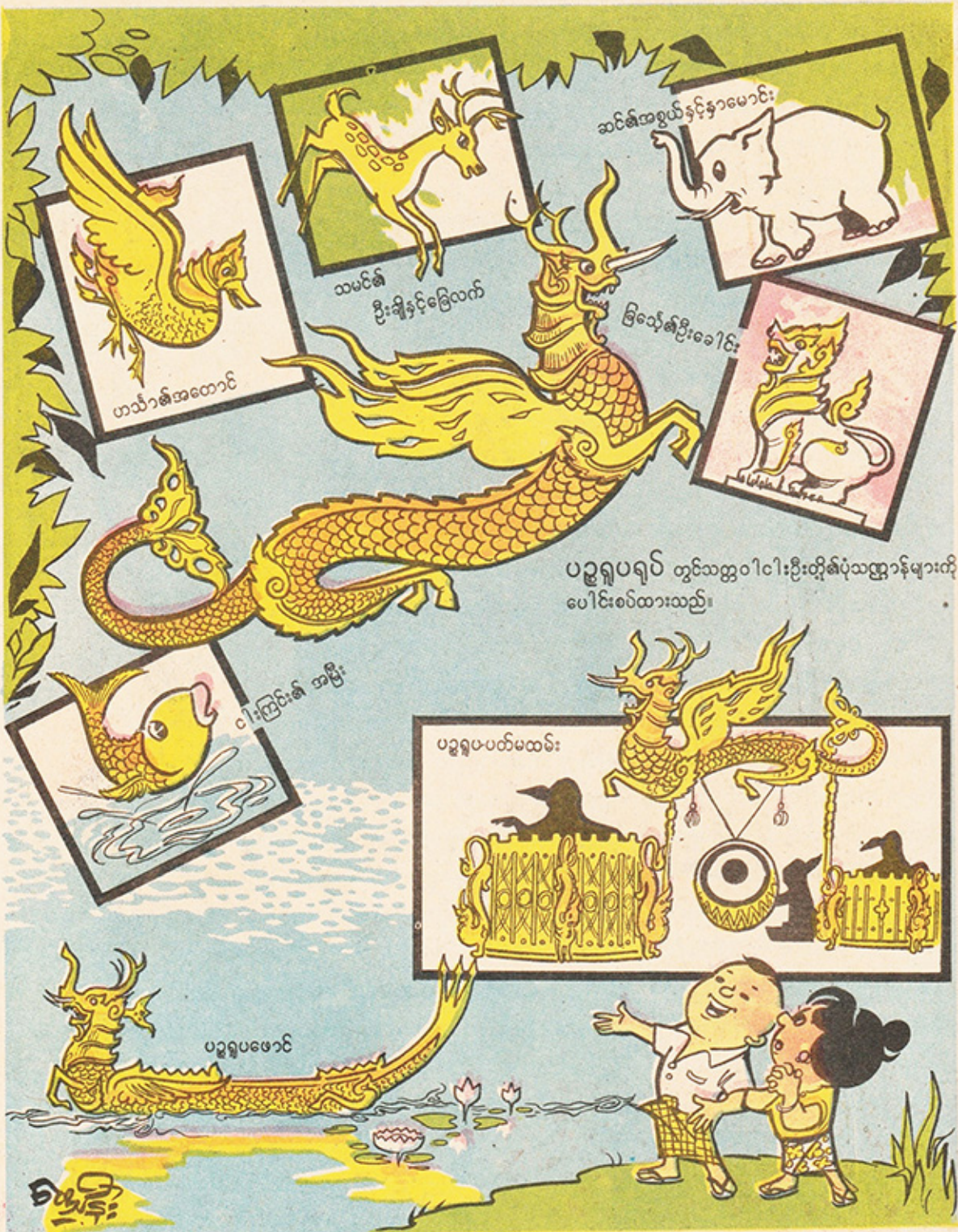

အောင်လံ

အနီရောင်ဇာနည်သွေး၊
 ငါတို့အလံလေး။
 အပြာရောင်က စိတ်မြတ်မွန်၊
 ငါတို့အောင်လံ ဘယ်ဖက်စွန်။
 ငါးထောင့်ချွန်ကြယ်ပွင့်များ၊
 အပြာရောင်ကို နောက်ခံထား။
 ကြယ်ကြီးတလုံး ပတ်ပတ်လည်၊
 ငါးပွင့်ကြယ်တွေဝန်းရံတည်။
 တို့ပြည်ထောင် ဒီသဘော၊
 ကြယ်ခြောက်ပွင့်ကပြော။
 ညီညီထွေး မှတ်စေချင်၊
 အထွတ်အမြတ် အောင်လံပင်။
 နေ့စဉ်ကွယ်အလေးပြု၊
 ညီထွေးရိုသေမှု။

မောင်ထွန်းရီ၏
 ၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
 “ညီထွေးလိမ္မာကဗျာများ” စာမူမှ

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၉ - ၅၃၀ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဓိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
 စာပေဓိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

<https://www.facebook.com/shwethwayjournal/>